

A Fővárosi Ítéltábla dr. Ádám Sándor ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a D&G Dobos Gerlai és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dobos Máté Ede ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen kezési helytállási kötelezettség teljesítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. október 28. napján meghozott 2.P.21.144/2013/37. számú ítélete ellen a felperes részéről 38. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az állam által előlegezett költségből a felperes 30.668 (harmincezer-hatszázhatvannyolc) forintot köteles az állam javára megfizetni, míg a fennmaradó 39.032 (harminckilencezer-harminckét) forintot az alperes részleges költségmentessége folytán az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 66.700 (hatvanhatezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 274. § (2) bekezdés a) pontjára alapított keresetében 4.767.386 forint tőke és ebből 3.081.577 forint után 2011. december 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alap kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy 2007. április 26-án az alperes a lízingbeadó felperesi jogelőddel svájci frank alapú nyílt végű pénzügyi lízingszerződéshez kapcsolódó készfizető kezési megállapodást kötött. A lízingbevevő gazdasági társaság nem tett eleget a szerződésből eredő fizetési kötelezettségének, ezért a lízingszerződés 2010. október 21. napján azonnali hatállyal felmondásra került. A lízingelt gépjárművet a felperes 2011. október 6-án visszaszállította. A megrendelésére műszaki szakértői véleményt adó **F-C. Kft.** a gépjármű eladási árát 4.443.000 forintban határozta meg. A felperes a gépjárművet 2011. december 7-én 4.400.000 forint vételáron értékesítette. Az alperes a 2011. december 27-én megküldött elszámolás és felhívás ellenére nem fizette meg a lízingszerződés alapján még fennálló tartozást.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a gépjármű az értékesítéskor 7.500.000 forintot ért, így a felperes jóval a forgalmi érték alatt értékesítette, késedelmi kamatra pedig semmiképpen sem jogosult, mert a gépjárművet a lízingszerződés felmondását követően bármikor átvehette volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.667.386 forintot és ebből 1.701.577 forint után 2011. december 16. napjától a kifizetésig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamatot, valamint 207.218 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon

belül fizessen meg az államnak 39.032 forint szakértői díjat, egyebekben akként rendelkezett, hogy a további 30.668 forint szakértői díjat az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint a perben nem volt vitás az alperes készfizető kezesi szerződésen alapuló helytállási kötelezettsége, érdemi védekezésében csupán az összecszerűsége vitatta. Annak bizonyítása, hogy a visszavett lízingtárgy forgalmi értéke a tartozásba beszámítottnál lényegesen magasabb volt, a felperes a lízingtárgyat áron alul értékesítette, az alperest terhelte. A perrel érintett gépjármű forgalmi értéke a típus, a műszaki állapot, kor, gyártói adatok ismeretében és a fényképfelvételek birtokában szemle nélkül is megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság a kirendelt igazságügyi szakértő személyes meghallgatás keretében módosított, pontosított szakértői véleményét hiánytalannak, a felmerült tényekkel, adatokkal összhangban állónak és aggálytalannak tartotta, így azt ítélezése alapjául teljes egészében elfogadta. Abból indult ki, hogy a felperes által az **F-C. Kft.**-től beszerzett értébecslés nem minősül magánszakértői véleménynek, így eleve alkalmatlan volt arra, hogy megállapításait a bíróság oly módon ütköztesse a perben kirendelt igazságügyi szakértő véleményével, mint egy másik szakvélemény esetében. A felperes ugyan szakvéleményként hivatkozott az értébecslésre, de az sem formailag, sem tartalmában nem felel meg egy szakvéleménnyel szemben támasztott követelményeknek, továbbá a készítője nem bejegyzett szakértő. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a lízingszerződés általános szerződési feltételei (ÁSZF) 13.7. pontja alapján a felperes a forgalmi értéket márkakereskedői, vagy szakértői vélemény alapján lett volna köteles meghatározni, de a megbízásából eljáró társaság egyiknek sem minősült, emellett helytelen Eurotax kódból indult ki, így az értékmeghatározás már a kiinduláskor téves volt. A társaság ügyvezetőjének tanúvallomása alapján az is megállapítható volt, hogy a feladatuk nem a piaci forgalmi érték meghatározása volt, hanem aukciós oldalra egy olyan előzetes ár megállapítása, amelyen a jármű mindenképpen és mielőbb elkel. A sebességváltó javítási költségét a hiba feltárása nélkül állapították meg, és helyezték levonásba a katalógusárból. Az értébecslés nem tartalmazott részletes értékelést és nem tüntette fel a gépjármű extráit. Ezzel szemben az igazságügyi szakértő mind az extrákat, mind a váltóhibát illetően körültekintően és alaposan eljárta, megállapításait gyártói adatokkal alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértő véleménye alapján a gépjármű 2011. októberi forgalmi értékét 5.620.000 forintban állapította meg. A 2012. augusztus 7-én készült, a Pp. 163. § (2) bekezdése szerint elfogadott tartozáskimutatásból kiindulva, a felperes által levont összeg (3.520.000 forint) helyett ilyen összeget helyezett levonásba a lízingbevevő tartozásából és a fennmaradó összeg megfizetésére kötelezte a készfizető kezes alperest. Nem fogadta el a késedelmi kamattal szemben előterjesztett védekezést, mert a kamat a késedelem objektív jogkövetkezménye, nem a jármű visszaszolgáltatásának, hanem a pénzfizetési kötelezettség teljesítésének elmaradása miatt jár a jogosultnak. A készfizető kezessel szemben a követelés – amennyiben a felek a kezesi szerződésben eltérően nem rendelkeznek – akkor válik esedékessé, amikor a főkötelezettel szemben, vagyis a kezes vele egy időben esik teljesítési késedelembe. Az alperes a kamatfizetés kezdő időpontját és mértékét nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság e tekintetben a keresetnek megfelelően marasztalta. A felperes nyilatkozata alapján a már felszámított késedelmi kamat (összesen 965.809 forint) után nem rendelte el további késedelmi kamat fizetését. A felperes további tanúbizonyítási indítványát mint szükségtelent mellőzte, nem állt fenn ugyanis olyan tisztázandó, vagy bizonyítandó ténykérdés, melyre a tanú meghallgatása indokolt lett volna. A tanúként meghallgatásra került személy a járművet látta, az értébecslést ismerte, tartalmát ellenőrizte, annak kialakításában részt vett. A felperesnek elegendő idő állt rendelkezésére, hogy amennyiben készült az értébecsléshez részletes Eurotax értékelés, azt beszerezze és csatolja. A tanúvallomás a hiteles gyártói adatok és az aggálytalan szakvélemény megállapításának megdöntésére nem lett volna alkalmas, figyelemmel az eltelt időre is. Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján

a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel rendelkezett. A felperes 7.890 forint összegű útiköltségigényét elutasította, mivel annak összezszerősége a Pp. 79. § (1) bekezdése alapján nem került igazolásra. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az állam által előlegezett 69.700 forint szakértői díjból 30.668 forint viselésére köteles a felperes, míg a további 39.032 forint szakértői díj az állam terhén marad.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését és a felmerült perköltségei - beleértve a 7.890 forint útiköltséget is - megfizetését kérte. A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult. Harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával 30.668 forintba kérte leszállítani az általa az államnak fizetendő szakértői díjat. Álláspontja szerint a gépjárművel kapcsolatos tények megállapítása, azok kiértékelése, a hibák és rendellenességek észlelése és dokumentálása, a vizsgálat során használt berendezések kezelése, valamint az Eurotax program használata és ezáltal egy valós forgalmi érték kialakítása olyan szaktudást és tapasztalatot igényelt, amellyel egy laikus nem bírhat, ezért magánszakértői véleményként veendő figyelembe az elsőfokú eljárás során becsatolásra került értékbecslés. Az elsőfokú bíróság egy olyan dokumentumról állapította meg, hogy nem minősül magánszakértői véleménynek, mely a perbeli gépjármű személyes megtekintésén és vizsgálatán alapul, szemben a kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményével, melynek elkészítése során a szakértő a perbeli gépjárművet személyesen nem is látta. Az elsőfokú bíróság téves megállapításával szemben teljesült az ÁSZF 13.7. pontjában foglalt rendelkezés. A meghallgatott tanú is azt nyilatkozta: a szakvélemény készítése az **F-C**. Kft.-nél úgy történik, hogy a szakértők felveszik az anyagot, amit ő átnéz, lektorál, ő is és a cég is szakértői munkát végez, eredetiségvizsgálatot, emellett összetett szakértői vizsgálatot is folytat. A magánszakvéleményt ugyanakkor nem a tanú, hanem az a személy készítette, akinek meghallgatását az elsőfokú bíróság nem foganatosította. Az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás során nem került megállapításra ennek a személynek a végzettsége, a meghallgatott tanú nyilatkozott úgy saját magáról, hogy nem igazságügyi szakértő, mely nyilatkozatot az elsőfokú bíróság tévesen a meg nem hallgatott személynek tulajdonított. A meghallgatott tanú úgy nyilatkozott, hogy a gépjármű típusánál fogva eleve tartalmaz olyan felszereltséget alapfelszereltségként, amely más típusnál extrának minősül. A gyártó által az extráról összeállított lista egyes tételei a magánszakértői véleményben is feltüntetésre kerültek, összesen 1.986.280 forint újkori bruttó értéken szériafelszereltségként, melyből következően e tételek az időmúlásból fakadó szükséges korrekciót követően figyelembevételre kerültek a forgalmi érték kialakítása során, ezért azokra a kirendelt igazságügyi szakértő nem hivatkozhatott volna figyelembe nem vett, a forgalmi értéket még pluszban növelő felszereltségi elemekként. A kirendelt igazságügyi szakértő és az elsőfokú bíróság is tévesen állapította ezért meg azt, hogy az extrákat a felperes magánszakértői véleménye nem vette figyelembe. A sebességváltó javítási költségét illetően fellebbezésében a felperes kiemelte: megtörtént a hiba észlelése, beazonosítása és a javítási költség kialakítása során több szakértelemmel rendelkező személy járt el. Az igazságügyi szakértő szakvéleményéből az következik, hogy a javítási költség az új kapcsolószerkezet árának levonása után 916.000 forint, e számadatot azonban a szakértő semmivel nem támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság az extrák tekintetében, valamint a váltó javítási költsége tekintetében fennálló ellentmondások és a tények ellenére minősítette aggálytalannak a kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményét. A felperes a továbbra is meglévő ellentmondásra tekintettel változatlanul kérte - a BH2012. 175 számú eseti döntésre hivatkozással - a magánszakvélemény elkészítőjének tanúkénti meghallgatását. Rámutatott arra, hogy a jelen perben nem történt meg a szakvélemények ütköztetése, mivel készítőik személyesen nem találkoztak. Sérelmezte továbbá, hogy a tanú meghallgatásának

mellőzése kapcsán az elsőfokú bíróság egy még el sem hangzott tanúvallomást minősített a szakértői vélemény fényében és ezáltal elzárta a felperest a bizonyításhoz való jogától. A magánszakvélemény készítőjének a felperes szerint nem fűződhetett érdeke a reálisnál alacsonyabb forgalmi érték megállapításához, mivel ezt a felperessel kötött szerződése úgy szankcionálta, hogy amennyiben a megállapított túlzottan alacsony érték miatt a felperest kár érné, a szakvélemény készítője köteles megvásárolni az adott gépjárművet. Az útiköltségigényt illetően a felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy benyújtásra került az elszámolás, az igazolására bírósági felhívást nem kapott, ezért az igazolatlanúság hiánya nem értékelhető a terhére. Amennyiben felhívást kapott volna, becsatolta volna a vonatjegyek másolatát, mivel azok jelenleg is a birtokában vannak, másolatuk a fellebbezés mellékletét képezi. A szakértői díj összegét a felperes azért sérelmezte, mert jóllehet az ítélet indokolása helyes számítást tartalmaz, az elsőfokú bíróság nem a pernyertesség-pervesztesség arányában kötelezte a feleket a megfizetésére.

Fellebbezését a felperes azzal egészítette ki, hogy legfeljebb az igazságügyi szakértői vélemény szerinti nettó összeget (4.102.600 forint) lehet figyelembe venni a felmondást követő jóváírásként, mivel elszámolásában értékesítési árként nettó árat állított be. A perbeli esetben ugyanis egy nyílt végű lízingkonstrukció valósult meg, amikor is a lízingbevevő a teljes tőketartozásra jutó áfát részletekben, a havi lízingdíjak tőkerésztére vetítetten fizeti meg, a tulajdonszerzése nem biztos, ha visszaadja a lízingelt eszközt, azt a lízingbeadó értékesíti és a befolyó vételárral az ÁSZF-ben rögzítettek szerint elszámol. A felperes kifogásolta továbbá, hogy az ÁSZF 13.7. pontjában foglaltakkal szemben a forgalmi értéket az igazságügyi szakértő nem 30 napon belüli újraértékesíthetőség esetére állapította meg, hanem az Eurotax eladási árával kalkulált, amely azonban kiskereskedelmi ár, egy pénzintézetnek viszont nagykereskedelmi ár elérésére van lehetősége. A felperes rámutatott továbbá arra is, hogy az ÁSZF 3.2. és 3.3. pontjai alapján a lízingbevevő kötelessége lett volna a lízingelt gépjármű javításáról, szervizeléséről, karbantartásáról, állagmegóvásáról gondoskodni. Amennyiben eleget tett volna e kötelezettségeinek, úgy nem egy üzemképtelen és kiszámíthatatlan műszaki állapotú gépjárművet kellett volna tőle visszavenni, majd újraértékesíteni. A visszavett gépjármű hibájának feltárása egyrészt azért nem történt meg, mert az a hiba jellege miatt időigényes, összetett és csak szakszervizben kivitelezhető művelet lett volna, amelynek a költsége további 50.000-100.000 forint közötti. Egy pénzintézetnek nincs arra apparátusa, hogy egy üzemképtelen gépjárművet szakszervizbe szállítson, majd vissza, amikor több ezer másik gépjármű kényszer értékesítését is meg kell oldania. A sebességváltó hibájának számszerűsítése kapcsán a felperes arra hívta fel a figyelmet, hogy a teljes váltócsere 1.300.000-1.500.000 forint körüli összegre tehető, ebből az alkatrész ára nagyságrendekkel nagyobb, mint a kirendelt igazságügyi szakértő által megállapított. A szakértő ezen túlmenően azt sem határozta meg, hogy ezen tételen belül mennyi a javítási munka díja, és mennyi az anyagköltség. Az extrák körében a felperes álláspontja szerint az igazságügyi szakértő szakvéleménye nem teljes, mert nem érthető, hogy milyen extrákat hiányolt, ha a perbeli gépjárművet nem is látta. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy ha egy extra a gépjárműnek új korában tartozéka, nem biztos, hogy évekkel később, a visszavételkor is megvan. Amennyiben a fényképfelvételek, a jegyzőkönyvek, egyéb adatok, okiratok az extrákat alátámasztják, úgy az az értékelésbe beépíthető, és az értékelés során alkalmazott program meghatározza az avult értéket. Ezt azonban a szakértő nem végezte el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a felperes által becsatolt értékbecslést nem lehet tartalmilag magánszakértői véleménynek tekinteni, mivel azt nem az MISZK által nyilvántartott igazságügyi szakértő készítette, a kihallgatott tanú nyilatkozatából pedig kitűnik, hogy az **F-C. Kft.**-nek sem feladata, sem érdeke

nem volt, hogy a gépjármű tényleges forgalmi értékét megállapítsa. A gépjármű igen gyorsan értékesítésre került, mely azt bizonyítja, hogy jó vételnek számított, azaz áron alul kelt el. A gépjárművet a felperes az értékesítésre nem készítette fel, melyből ugyancsak arra lehet következtetni, hogy a reálisan elérhetőnél alacsonyabb áron értékesítette. A gépjármű 2010 októberétől nem volt használva, az állásból adódó értékcsökkenés a felperesnek róható fel. Az **F-C.** Kft. a forgalmi érték meghatározásánál csak támpontként vette figyelembe az Eurotax katalógust, annak használata azonban nem lehetőség, hanem kötelezettség lett volna. A kihallgatott tanú vallomása alapján arra lehet következtetni, hogy a becsült forgalmi érték nem a tényleges forgalmi értéknek felelt meg. Az értékebecslés hiányosságaiból (nem tartalmazza a szakértő aláírását, igazolványának számát, szakterületét, bélyegzőjét) kitűnően készítője nem volt igazságügyi szakértő. Az értékebecslést lektoráló személyt az elsőfokú bíróság tanúként kihallgatta, aki e körben is nyilatkozhatott volna. A kirendelt igazságügyi szakértő az extrákat nem értékelte kétszeresen, hiszen a felperes által csatolt értékebecslés helytelen Eurotax számból indult ki, amely felszereltségbeli különbséget idézett elő, és ebből kifolyólag a tényleges extra felszereltségek nem lettek értéknövelő tényezőként beszámítva. A váltó javítási költségének összegét a felperes nem teheti vitássá, hiszen nem járt utána annak, mi a hiba, az alkatrész esetleg mennyibe kerül csere vagy javítás esetén. A perben kirendelt igazságügyi szakértő ezzel szemben feltárta a várható javítási költséget. A magánszakértői véleménynek nem minősülő értékebecslés nem alkalmas a perszakértői vélemény megállapításainak aggályossá tételére és ez okból az ütköztetésre sem. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére közös meghallgatás során ütköztette az értékebecslést és a szakvéleményt, amely során valamennyi ellentmondás feloldásra került.

A fellebbezés kiegészítése kapcsán az alperes észrevételezte, hogy az ÁSZF 13.10. pontja szerint a lízingbeadó a piaci (forgalmi) értéket volt köteles beszámítani. Általánosan elfogadott tény, hogy a forgalmi érték a bruttó, azaz az általános forgalmi adóval növelt értéket jelenti, ahogy az elsőfokú ítélet szerinti elszámolásban is az szerepel. Az általános forgalmi adó a perbeli értékesítéskor 25% volt, így az igazságügyi szakértő által meghatározott forgalmi érték nettó összege nem a felperes által hivatkozott 4.102.600 forint, hanem 4.215.000 forint lenne.

Az ítélet tábla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 2.667.386 forint és kamatai megfizetésére kötelező rendelkezését, mivel az fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése nem alapos.

A felperesi fellebbezés folytán elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy szükséges e az abban felhozott okokból az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése.

Az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által felajánlott bizonyítást lefolytatta. A felperes volt az, aki a tanúként megidézett **É. Gy.** helyett **E. J.** tanúkénti meghallgatását indítványozta és e tanúnak azokat a kérdéseket (26. sorszámú felperesi beadvány) tette fel, melyeket **É. Gy.**-hez is intézni kért volna. Ezt követően az elsőfokú bíróság felhívására ugyan úgy nyilatkozott, hogy fenntartja **É. Gy.** tanúkénti kihallgatására tett indítványát is, de nem adta elő, hogy a 26. sorszámú beadványában foglaltakhoz képest melyek azok a kérdések, amelyek **E. J.** kihallgatása során megválaszolatlanul maradtak. Annak, hogy **É. Gy.** igazságügyi szakértő, a felperes ténybeli előadásaként kellett volna elhangoznia, és szükség esetén e tény bizonyítására lehetett volna tanút kihallgatni. A kérdés feltétele céljából azonban nem kell tanúbizonyítást lefolytatni.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a szükséges bizonyítást lefolytatta. Felhívta a felperest, hogy az igazságügyi szakértői véleményre az észrevételeit terjessze elő. A felperes amikor ezt megtette, nem kifogásolta, hogy az igazságügyi szakértő ne 30 napon belüli újraértékesíthetőség esetére állapította volna meg a forgalmi értéket. Ez a felperesnek olyan új felvetése, mely az elsőfokú eljárás során az igazságügyi szakértő meghallgatásakor tisztázható lett volna, a fellebbezésben viszont a Pp. 235. § (1) bekezdése által tiltott előadásnak minősül. Az elsőfokú eljárás során felmerült és megválaszolásra került az is, hogy miként vette figyelembe az igazságügyi szakértő a váltó javítási költségét. A meghallgatása során a szakértő számot adott arról, hogy a jármű értékesítés előtti, illetőleg utáni történetét is követte, és a javítási költség számításának miéértjére, valamint mikéntjére is magyarázatot adott. Megválaszolatlan szakkérdés az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást követően nem maradt, ezért az ítéletábra nem látott okot az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésére.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra a per főtárgyát illetően a döntésével is egyetért, indokait - csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - a következők szerint egészíti ki.

Abban a tekintetben, hogy az **F-C**. Kft. értékbecslése sem a céljában, sem a tartalmában nem minősül szakvéleménynek, az ítéletábra mindenben egyetért az elsőfokú bírósággal, és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A kihallgatott tanú vallomása szerint az volt a Kft. feladata, hogy egy aukciós oldal számára készítsen előzetes, gyors értékbecslést.

Az elsőfokú bíróság abból is helytállóan indult ki, hogy az extrák értékelése az igazságügyi szakértői véleményben megtörtént. A felperes az elsőfokú eljárás során sem és a fellebbezésében sem jelölte meg konkrétan, melyek azok az extrák, amelyeket az igazságügyi szakértő figyelembe vett, de a gépjármű visszavételekor nem voltak meg. Teoretikus kérdés, hogy azok az extrák, amelyek a gépjárműnek új korában tartozékai voltak, a visszavételkor is tartozékok-e még. A gépjármű visszavételekor a hiányzó extrákat a felperesnek fel kellett volna tüntetnie az átadás-átvételi jegyzőkönyvben.

Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az **F-C**. Kft.-t a felperes nem az ÁSZF 13.7. pontjában meghatározott feladattal bízta meg. A gépjármű visszavételének napjától számított 30 napon belüli újraértékesíthetőségre figyelemmel megállapított forgalmi értéket kellett volna a felperesnek az ÁSZF 13.10. pontjában foglaltak szerint beszámítania a lízingbevevő fennálló tartozásába. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az általános forgalmi adó levonásának szükségessége a szerződési kikötésből nem állapítható meg. Különbség van a forgalmi érték és az elért eladási ár között, a felperes pedig belátása szerint dönthetett arról kinek, milyen áron értékesíti a gépjárművet, az pedig, hogy áfával növelt áron adta-e el, a jelen esetben nem került igazolásra.

Az ítéletábra mindezek alapján a fellebbezett körben a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A felperes javára megállapított perköltség vonatkozásában is így járt el, mert ténybelileg nem helytálló az a felperesi állítás, miszerint az elsőfokú bíróság nem intézett felhívást az útiköltségigény bizonyítására. A felperes a 2014. szeptember 11-i tárgyaláson történt bírósági felhívásra (31. sorszámú jegyzőkönyv) nem csatolt okirati bizonyítékot, holott azt megtehetette volna, hiszen a vonatjegy a fellebbezése mellékletét képezi.

A fellebbezés annyiban helytálló, hogy a szakértői díj megfizetése, illetőleg viselése tekintetében nincs összhangban az elsőfokú ítélet indokolásával a rendelkező rész. A rendelkező részben történt nyilvánvaló elírást az ítélőtábla úgy orvosolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyta helyben, miszerint az állam által előlegezett költségből a felperes 30.668 forintot köteles az állam javára megfizetni, míg a fennmaradó 39.032 forintot az alperes részleges költségmentessége folytán az állam viseli.

A felperes fellebbezése a per főtárgya tekintetében nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltségét. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíját az ítélőtábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése szerint állapította meg.

Budapest, 2015. október 6.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: